

**THOMAS
OLDE HEUVELT**

ECHO

PŘEKLAD
VERONIKA HORÁČKOVÁ

ARGO

THOMAS
OLDE HEUVELT

ECHO

Z nizozemského originálu *Echo*,
vydaného nakladatelstvím Uitgeverij Luitingh-Sijthoff,
v Amsterdamu roku 2019, přeložila Veronika Horáčková.

Obálka Agnieszka Drabek.

Sazba Karel Koutský.

Odpovědný redaktor Martin Šust.

Jazyková redakce Jana Pellarová.

Korektury Ludmila Böhmová.

Technický redaktor Milan Dorazil.

V roce 2023 vydalo nakladatelství Argo,

Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

argo@argo.cz, www.argo.cz,

jako svou 5 156. publikaci,

139. svazek edice Fantastika.

Vytiskla tiskárna PBTisk.

Vydání první.

ISBN 978-80-257-4053-8

Aktuality o našich titulech můžete sledovat
na www.facebook.com/argo.cz,
o fantastice na www.facebook.com/fantastikavargu

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod Kosmas
Sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice
tel.: 226 519 383, e-mail: odbyt@kosmas.cz
www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v internetovém knihkupectví
www.kosmas.cz

Kapitoly v této knize nesou názvy klasických gotických románů a povídek. Všechno jsou to mistrovská díla a já je bez výjimky doporučuji.

T. O. H.

*Pro Pietera
kvůli horám*

*a pro Davida
z lásky*

„A navíc se tyhle závažné nehody u někoho odehrávají rychle, u jiného pomalu, ale všichni skončíme jako mrzáci.“

Chuck Palahniuk, *Neviditelné nestvůry*

„Kdo zápasí s nestvůrami, ať se má na pozoru, aby se přitom nestal nestvůrou. A hledíš-li dlouho do propasti, vhlédne pak propast i do tebe.“

Friedrich Nietzsche, *Mimo dobro a zlo*

PROLOG

Tudy přijde něco zlého

Co se stalo s Julií Averyovou

Ale ve tři, pane bože, ve tři ráno! Duše někde bloudí. Krev teče pomalu. Spánek je vzorek smrti, ale bdění ve tři hodiny, s očima doširoka otevřenýma, to je smrt zaživa! Člověk sní s otevřenýma očima.

Ray Bradbury

1

Julie ty lidi na schodech spatří, když v noci musí na záchod. Stojí tam ve tmě a nehybně na ni nahoru zírají, jako by na ni čekali. Levou nohu už má na horním schodu a zrovna se chystá stoupnout pravou nohou na další schod, ale prsty křečovitě sevře zábradlí a zarazí se. Samozřejmě se zarazí, protože najednou jí do polobdelého mozku pronikne: *na schodech stojí lidé a nehybně na ni nahoru zírají.*

Před chvílí se s hrůzou probudila. Lampička u postele vyhání z chaty stíny, ale venku skučí kolem střechy vítr tak bezútešným nářkem, že se chvějí okenice a trámy vržou. Zvuk větru v Julii instinktivně vzbudí pocit zkázy, *důvěrně známý* pocit zkázy. Vrací ji zpátky do Huckleberry Wall, které vyhořelo právě v takové bouři. To bylo před patnácti lety v pohoří Catskills a tohle je teď a tisíce kilometrů od domova ve švýcarských Alpách. Ale když se v noci lepí sníh na okna a vítr sílí, je každá horská chata stejná. *Creepy as fuck* a úplně odříznutá od světa.

Pod polštářem sáhne po iPhoneu. Je 1.15, žádné zprávy od Sama. *Dammit.* Sevře ji úzkost.

Odhodí peřinu a teplo těla zadržované peřím odvane průvan. V podkroví se vznáší chlad noci. Byl to právě průvan, vířící chatou jako ozvěna bouře, který jí předtím toho večera zabránil, aby zapálila oheň. Představuje

si, že až bude spát, průvan vdechne uhlíkům život, způsobí, že se žhavé částičky popela roztančí po koberci a zapálí závěsy. Před patnácti lety tu byl její velký bratr, který ji vzbudil, než se stihla udusit kouřem – jí bylo šest, jemu devět – ale když dnes večer volal naposledy, chvíli před půl jedenáctou, trčel na dálnici u Bernu. Sněhové pluhy dělají, co můžou, tvrdil Sam přes vypadávající spojení, ale postupuje sotva krokem a tu nejhorší část v horách má teprve před sebou. Tedy pokud je cesta údolím vůbec ještě otevřená. Možná to vzdal a našel si hotel. Julie v to vlastně doufá, protože Sam je pod obrovským tlakem a ona je strachy bez sebe, že sjede ze silnice a vybourá se. Slyší, že má Sam v hlase něco víc než jenom neklid, když ji úpěnlivě prosí, aby vyhlížela Nicka... a měla se před ním na pozoru.

Jenomže teď je skoro o tři hodiny víc a on se už neozval. Po Nickovi ani stopy. I Julie je teď víc než jenom znepokojená. Je vyděšená.

Bosky projde kolem opěrné zdi po parketách, vrzajících pod její vahou, do chodbičky ke schodům.

K těm schodům. Vedou přímo do tmy.

Je tam vypínač, ale ještě než se ho stačí dotknout, zastaví se na nejvyšším schodu a uvidí dole na příkrých schodech ty lidi, jak se dívají nahoru.

Nejsou to nic víc než siluety, černé siluety na černém pozadí, jenže ona cítí, že na ni upírají pohled, cítí, že jejich přítomnost má nějaký záměr. Šest, sedm postav, namačkaných na schodišti, nehybných.

Okamžitě je jí jasné, že to nejsou žádní vetřelci, na to je chata příliš odlehlá, noc příliš neúprosná. Taky je jí díky primitivnímu instinktu jasné, že nesmí rozsvítit světlo. Ve světle už lidé na schodech nebudou vidět – a nevidět je, když víte, že tam jsou, je horší, než je vidět. Mnohem horší.

Chlad, který ji obklopuje, když se vrací do postele, není jenom obyčejný tělesný chlad. Je to chlad v duši, tak elementární, že se musí bránit síle, kterou si ji přisvojuje. Pod chodidlem jí jedna parketa zapraská jako výstřel z pistole a ona se přikrčí, skočí do postele a přitáhne si peřinu až k bradě. Vytřeštěnýma očima zírá na pozůstatek stínů na sítnici, příliš paralyzovaná, než aby mohla uvažovat o tom, co má udělat.

Schody odsud nejsou vidět.

V bezpečí postele Julii pomalu dochází úplně samozřejmé vysvětlení: zdálo se jí to. Pochopitelně. Tuhle možnost vítá až příliš horlivě, ovšem

logika je nevyvratitelná. Opravdu vstala z postele – koneckonců na chodidlech ještě pořád cítí chlad –, ovšem její napůl spící mysl jí ukázala věci, které neexistují. Stíny na odpočívadle přetvořené v lidské postavy, otupělou projekci jejího strachu.

Byla jsi dost vzhůru na to, aby ses racionálně ptala, kde je Sam. Dost vzhůru na to, aby ses opravdu bála.

Tu myšlenku potlačuje. Na schodech ve skutečnosti žádní lidé nestojí. Je v chatě sama. Ještě si vybavuje, že zasunula zástrčky na dveřích, než odešla nahoru. Protože opravdu držela hlídku, jak ji požádal Sam. Sice ne u hořícího krbu, ale zato se zapnutými elektrickými kamny a s dekou přehozenou přes ramena, zatímco se snažila zvyknout si na cizí zvuky domu. Jako by žil. Jeho tep odtikávají kukačkové hodiny. Šikmá střecha sténá pod tíhou sněhu. Čas od času se ho sesunou celé hromady.

Nejhorší je skučení bouře. Vyzařuje z ní totiž neodolatelná přitažlivost. Julie je zas a znovu nucena vyměnit teplé místočko na pohovce za studené vchodové dveře, odkud zírá okýnkem ven. Jedle lze ve sněhové vánici jen těžko rozeznat, ani nemluvě o hřebenech hor a cestičce, která vede podél potoka do vesnice. Chata stojí osamělá na konci slepého údolí. Nad ní leží jenom přehrada a za ní zrádný ledovec. Ruku neklidně drží na klíce, jako by uvažovala o tom, že vyjde do noci. Ve čtvrt na dvanáct usoudí, že Nick se tam venku nemůže potulovat, v tomhle počasí ne. Zkontroluje zámky; když vypne kamna, zaposlouchá se do jejich nezvyklého cvakání a zhasne světla. Sam ji probudí, kdyby se náhodou přece jenom vrátil domů. Proti tomu by Julie rozhodně nic nenamítala.

V domě zkrátka nemůže být nikdo další. Jen ona a vítr. Spodní patro je prázdné.

Jenomže... dům se nezdá být prázdný.

To je ovšem samozřejmě nesmysl.

Jediné, co musí udělat, aby se o tom přesvědčila, je jít se podívat.

Samozřejmě se o ničem nemusí ubezpečovat a už vůbec nemusí nikomu nic dokazovat. Ale chce se jí koneckonců pořád čurat.

Vyzbrojena iPhonem v ruce vstane z postele a neslyšně obejde stěnu.

Tam čekají schody. Jako jáma v dřevěné podlaze.

Musí dojít až ke kraji, aby se mohla podívat dolů, a to se jí upřímně řečeno přičí. Nechce, aby jediná cesta do koupelny vedla tou temnou

dírou. A tak se zastaví. Zaposlouchá se do tikání kukačkových hodin ve spodním patře.

Natáhne krk, ale její pohled nedosáhne dál než k nejvyššímu schodu.

Přeháníš. Neexistuje nic děsivějšího než prázdný dům.

Julie se zhluboka nadechne a rychle popojde dopředu – to je jediný způsob, jak to provést. Když stane přímo nad schody a pohled jí utkví na tom, co je tam dole vidět, dostane se jí do těla násilím chladný vzduch a svět se s obrovským zachvěním zpomalí. Plíce se jí jako balony nafouknou k výkřiku, který uvnitř ní sílí, ale zdá se, jako by už z ní vzduch nemohl ucházet, protože když si přioplácne ruce na pusou, ozve se jenom tlumené pípnutí.

Ti lidé pořád stojí na schodech.

Přišli blíž.

Všichni zvedli obličej a zpřímá se na ni dívají. Nejstrašnější je, že se dívají přímo do ní. Na tvářích se jim zračí zmrzlé ticho šilenství. První z nich, vytáhlá hubená žena v černém s téměř průsvitně bledou kůží, stojí nehybně na třetím schodu. Těsně za ní ji následuje tlustý muž v ušmudlané bílé košili. Ti ostatní za nimi jsou jenom stíny.

Julie jim pohled ochromeně oplácí. Trvá dlouho, než může s jistotou říct, že lidé na schodech jsou něco víc než nehybný diapozitiv nebo neživý výjev. Vtom si všimne, že se ženě chvěje ukazováček na pravé ruce a tmavá, fialovo-černá kůže pod víčky. Oči má doširoka otevřené, křečovitě pronikavé a soustředěné, plné nenávisti. Má výraz psychopata, který se chystá začít křičet. Pokud k tomu dojde, obličej se jí nejspíš rozpadne a v podobě střepů se z ní sesype.

Julie konečně popadne dech. V sérii krátkých přerývaných výkřiků vytlačí vzduch z plic. Do očí jí vyhrknou slzy. Za lícními kostmi pocítí horko a v mozku praskavé píchnutí, jako elektřina. *Už ti začíná strašit ve věži,* pomyslí si zcela racionálně.

Po nohou, které jako by už nebyly její, doběhne zpátky do postele. Když skočí na pružiny, zavržou. A tak tam sedí, narovnaná, rukou křečovitě svírá peřinu vytaženou do pasu, druhou se škrábe do obličeje, až to bolí. Bolest je dobrá, rozjasňuje jí mysl. Když ruku oddálí, zůstanou jí na pravé tváři a na chřípí krvavé pŕlměsíce.

Zavrže schod.

Julie zabodává pohled do části chodbičky, kterou vidí zpoza stěny. Chodba je prázdná, schody ale Julie nevidí. Bleskurychle se ohlédne přes rameno, jako by čekala, že za sebou někoho přistihne. Nikdo tam není.

Ta žena. Ten obličej.

Proč na ni hleděl s takovou nenávisť?

Julie přejede přes zámek iPhonu a chvějícími se prsty vyhledá mezi posledními hovory ten nejnovější, Samovo číslo. Až uslyší Samův hlas, nebude se muset bát. Její noční můra se rozplyne: když v uchu uslyší Samův hlas, nebudou na schodech žádní lidé.

Trvá celou věčnost, než naskočí signál a telefon začne zvonit. Spojení se přerušuje. Bouře zuří nejenom kolem střechy, ale i na lince.

Zvedni to. No tak, no tak, no tak...

Hlasová schránka. Julie zdrceně zaběduje a zkusí to ještě jednou.

Když znovu zavrže schod, neslyšně zaječí.

Při třetím pokusu Sam telefon zvedne.

„Julie!“

„Proč jsi to nebral?“

„Promiň, na silnici je to pěkný tanec. A musel jsem si spojit mobil se sluchátkama. Máš nějaký novinky?“

„Já... ne.“ Ne takové novinky, na které čeká. Julie si připadá hloupě. Co mu má říct? Že během hlídkování usnula? Že se bojí být sama, že se bojí, že teď sama není? Chce, aby mluvil on, chce, aby jeho hlas všechno napravil. „Kde seš?“

„Na cestě. Je všechno v pořádku, ségra? Zníš nějak divně.“

Poslouchá zvuky ze schodů, ale není tam nic než ticho.

„Jo,“ řekne konečně. „Jenom asi zešílím z té bouře. Jak dlouho ještě potrvá, než přijedeš?“

„Uf, to kdybych tak věděl. Tomu bys nevěřila: jedu za sněhovým pluhem! Je to jedinej způsob, jak se dneska v noci ještě můžu dostat nahoru. Za Bernem se všechny zácpy rozpustily, ale to jenom proto, že nikoho ani nenapadne, aby se vydal na cestu. Pro celý Západní Švýcarsko vydali výstrahu a v horách zvýšili lavinový nebezpečí na čtyřku, dneska v noci ho asi zvednou na pětku. Je to neskutečný, v některých místech není fakt vidět ani na krok. Někde před Montreux jsem dostal smyk. Měl jsem z pekla štěstí, že vedle mě nejel žádněj kamion, protože jsem se prostě

sunul napříč přes silnici do odstavného pruhu, než se mi auto podařilo zase dostat pod kontrolu. Potom se to trochu zlepšilo, protože sypou, ale tady ani sypání není nic platný. Fakt, je působivý, jaký vybavení Švýcaři nasazují, aby...“

S telefonem sevřeným mezi ramenem a uchem vstane. Doprovázena Samovým ubezpečujícím hlasem, který nepřestává žvanit, cítí náhlé nutkání jít se podívat ke schodům, aby se mohla ujistit, že tam nikdo není, že klidně může jít na záchod. Možná se chová jako malé dítě, ale když v uchu slyší hlas svého velkého bratra, je...

O jesus fuck-fucking-fuckery-fuck! Telefon jí sklouzne z ramene a zaračotí o parkety v chodbičce.

Bledá žena v černém vyčnívá po pás ze schodiště. Zase stojí nehnutě, ale ramena a hlavu má natočené tak, že se dívá přímo na Julii.

Aniž se nadechne, Julie se sehne, aby telefon zvedla. Musí kvůli tomu přilézt blíž ke schodům, a zatímco se snaží nespustit ženu z očí, uvidí prsty svírající okraj schodů.

Tlusté prsty mužských rukou.

„... Haló? Haló? Seš tam?“ Když si iPhone přiloží k uchu, zní Samův hlas roboticky. „Julie?“

„Jo, jsem tady.“ Nějakým způsobem docílí toho, že její hlas zní klidně. Dutě, mrtvolně, ale klidně. Sam na ní nic nepozná.

Vzhlédne a zažije doposud největší šok.

Žena s vytřeštěnými očima je teď vedle schodů, přímo před ní. Tlustý muž v ušmudlané košili stojí na jednom z nejvyšších schodů a dívá se na Julii. Za ním se objevil třetí, pohublý obličej. *V tom kratičkém okamžiku, kdy přejela pohledem po displeji telefonu, se ti lidé přemístili, a ona si toho vůbec nevšimla.*

Cukr, káva, limonáda, čaj, rum, bum.

Teď lidé zase stojí nehybně.

Julii v uchu zazní dvě pípnutí, a aby nezaječela, musí se kousnout do jazyka. Pozadu couvá chodbičkou a nespouští přitom oči z těch postav.

„Julie? Julie!“

„Promiň, na chvíli jsi mi vypadl. Klidně mluv dál, jsem tady.“

Ano, je tady, ale uvědomuje si chybu, které se dopustila. Je zpátky v ložnici, a tak už nevidí lidi v chodbičce. To znamená, že se opět přemístí.

Že přijdou blíž. Na světě ovšem není nic, co by ji dokázalo přimět, aby se vrátila. V tomhle naprosto chaotickém okamžiku touží po teple a bezpečí své postele, protože je to místo, kde končí všechny zlé sny.

„*Anyway*, když jsem se konečně dostal na začátek údolí, stalo se to, čeho jsem se bál: cesta do Grimentze byla zavřená. Už od dálnice. Uvažoval jsem, že bych si na ni troufl, ale sama jsi viděla, jak je ta silnička úzká a jak hlubokej je ten sráz, a byla by sebevražda, kdybych...“

Julie cítí, že se nutně potřebuje vyčurat. Vyhrne peřinu a přitiskne stehna k sobě. Neví, co má dělat, nedokáže si zachovat chladnou mysl.

Proč Samovi nic neřekne? Odpověď však zná: jestliže mu to poví, bude to definitivní. Pak už se nevyhne tomu, že na schodech opravdu stojí lidé, a tuhle skutečnost by nevládla.

Sam mluví dál a dál, ale jeho slova k ní jen stěží doléhají: „... než teda přijel ten sněhovej pluh. Musel jsem křičet, abych přeřval tu bouřku, ale dokázal jsem jim vysvětlit, že musím do Grimentze. Řidič opáčil, že jsem se zbláznil, že si mám dole najít ubytování, a tak jsem si musel něco vymyslet, takže jsem řekl, že moje přítelkyně může tam nahoře každou chvíli porodit. Že už má kontrakce a tak. A řidič se na mě zadíval a pak uznal, že bude vlastně dobře, když někdo posypovou sůl rozjezdí. Ale řekl mi, že musím jet pomalu, hrozně pomalu, jinak že bude to malý ještě před narozením poloviční sirotek.“ Uchechtne se. „Myslím, že mě za sebou nechal jet hlavně proto, že mluvím francouzsky. Jinak...“

Znovu se ozvou dvě pípnutí a Julii to najednou dojde: má skoro vybitý telefon. Podívá se na displej. Baterka je červená a zobrazí se hlášení: *Méne než 10 % baterie*.

To už bylo před nějakou dobou.

Julie se sklóní k nočnímu stolku a k zásuvce a pak ji polije studený pot. Už si vzpomíná: dnes večer zapojila iPhone do nabíječky vedle pohovky, jenže když jí Sam o půl jedenácté zavolal, vytáhla ho. A potom ho tam zapomněla znovu zastrčit.

Má skoro vybitý telefon a nabíječka leží dole.

Když se vztyčí, postřehne něco, z čeho jí úplně ochabnou svaly.

Ve stínech chodbičky. Černý přízrak, tmavší než všechny ostatní, přímo za stěnou. Jedna ruka. Jedno oko. Kouká podél stěny.

To oko se na ni dívá.

Julie ke svému zděšení ucítí, jak jí kolem stehů teče moč.

„... hlemýždím tempem nahoru. Nekecám, je tady boží dopuštění. Mám dojem, že za náma silnice hned zase zapadává sněhem. Někdy čelním oknem ani nevidím zadní světla sněhového pluhu, a to nejedu ani deset metrů za ním. Měl jsem fakt štěstí, dneska v noci vlastně neměl jet dál než do Vissoie, ale... seš tam ještě?“

Julie, nehybně na teplém mokrém místě na matraci.

Žena, nehybně skrytá za stěnou.

Kdo s koho: neodvracej zrak, jinak jsi z kola ven. Julie se však obává něčeho mnohem horšího, než že bude „z kola ven“.

Něco jí začíná docházet. „Seš už v údolí?“ V hlase jí zaznívá palčivý tón. Kdyby ho někdo slyšel, mohl by si ho splést s překvapením, nicméně dobrý posluchač rozpozná hysterii.

„Jo. To se ti snažím celou dobu říct.“

„Přijed' prosím rychle,“ zašeptá a rozbřečí se. Celé tělo se jí třese, jenže vzlyká potichu a Sam to neslyší.

„Dělám, co můžu, sestřičko, ale nemůžu jet rychleji než ten sněhovej pluh. Odhaduju to ještě na čtrnáct kilometrů. Půl hodinu, čtyřicet minut nebo tak nějak.“

Proboha. Setře si slzy z očí. Zkalily jí zrak, a když si je stírá, musí zavřít oči. Když je otevře, vidí, že se ti lidé přiblížili.

Žena stojí vepředu, teď je úplně mimo stěnu. Šikmo za ní ten tlustý muž v košili. Ruce se mu netečně houpou podél tučného těla. Za nimi stojí ještě tři muži v umazaných šatech.

Půl hodiny. Sam nemůže přijet včas.

Julii iPhone znovu pípne, jako by to chtěl potvrdit.

„Zkoušel jsem zavolat Nickovi,“ prohlásí Sam. Hlas se mu ztišil, a ona v pozadí slyší neustálé míhání stěračů. „Má pořád vypnutej telefon.“ Ticho. „Mám strach, Julie.“

Nebreč.

Neodvracej pohled.

Aniž by ty lidi jen na vteřinu spustila z očí, zvedne nohy a s úšklebkem si stáhne promočené kalhotky. Přesune se na druhou půlku postele, otočí peřinu a přitáhne si ji k sobě. No co, v každém případě už nemusí na

záchod, aspoň má o starost míň. V nohách postele najde Samovy poněkud velké tepláky, které ze sebe odkopala, když šla spát, a oblékne si je.

Přibyl tam víc lidí.

Mnohem víc.

Rozmístili se po celé podkrovní místnosti.

Julie začne hyperventilovat. Nedostává se jí vzduchu. Do očí jí vyhrknou slzy, zkalí se jí zrak. V nohách postele se jako solné sloupy rýsuje jedenáct nebo dvanáct tmavých monolitů. Když se Julie zase dokáže soustředit a stíny získají pevný tvar, jsou zase o něco blíž. S tichým, přidušeným výkřikem se Julie odsune dozadu, k dubovému čelu postele. Zdá se jí, jako by ji někdo tahal za vlasy, oči jí doslova lezou z důlků.

Všichni na ni zírají.

Jak blízko je ještě necháš přijít? honí se jí v hlavě. *Jak blízko, než dokážeš vymyslet, co uděláš?*

Bledá žena v černém teď stojí vedle postele, v úrovni noh. Je velká a neforemná, má na sobě staromódní tmavou sukni a stejně tak staromódní vlněný svetr. Oblečení jí dodává vzezření učitelky ze začátku minulého století. Jedna věc ale Julii děsí ještě víc. Je to výraz, který jí vidí na obličejí. Julie se dívá do tváře, která je úplně oproštěná od styčných bodů její existence. Tam uvnitř není žádná vzpomínka, žádné vědomí. Jenom zoufalství. Zloba. Zběsilost.

Sam promluví.

Jeho sestra dokáže trhanými řezavými vdechy do plic konečně nasát vzduch. „C-c-cože?“

„Julie, co se děje? Ty brečíš?“

„Ne, já...“

„Ale jo, brečíš! Co se děje, sestřičko?“ Najednou zní jeho hlas ostře. „Stalo se něco?“

„Přijed, prosím tě, proboha,“ špitne. Její šepot se promění v roztřesené vzlykání, a ona se přitom snaží nespouštět vetřelce z očí. Neodvažuje se zamrkat. Mrknutí by jí mohlo být osudným.

„Přijedu! Jsem na cestě, dyť víš, ale nemůžu jet rychleji! Co se stalo?“ Konečně to ze sebe vypraví. „Jsou tady lidi.“

„Co?“

„Jsou tady lidi.“

Ticho. Míhání stěračů. Dvě pípnutí.

Natažené prsty ženy u postele se stáhnou k sobě. Mrtvolná kůže pod víčkem se jí chvěje.

„Jak to myslíš, lidi?“

„V mojí ložnici.“

„Jak to myslíš, že tam jsou lidi?! Ti z vesnice? Ti lidi z vesnice, co přišli dneska odpoledne?“

„Ne, ti to nejsou. Jsou tady lidi...“ nezvládne nic víc než to zopakovat, ale potom vyhrkne: „Celej pokoj je jich plnej a dívají se na mě. Proboha, Same, přibližujou se! Ježíši! Pořád se ke mně přibližujou. Pomoz mi. Přijď prosím hned teď. Je tady jedna ženská a dívá se na mě, stojí vedle mé postele a celou dobu na mě zírá...“

„Julie! Proboha, mají oči? *Mají ty lidi oči?*“

Jestli mají oči? Proč se na něco takového ptá? Samozřejmě že mají...

Zamrká. Nemůže si pomoci.

Julie se rozječí, její obličej vypadá jako maska smrtelného strachu vyrvaná z kloubů. Žena sedí rovně jako svíčka na kraji její postele. Opravdu jí chybí oči. Místo nich má díry. V místě, kde by měly být oči, jí v hlavě mizí dva hluboké slepé tunely. Ční z nich černočerná tma. Tlustý muž zaujal místo, na němž ještě před vteřinou nestál. I on má místo očí slepé černé tunely. Ostatní se mačkají za ním. Slepě. Zírajíce. A zdá se, že se všichni chystají zaječet.

Julie už neví, co si počít. Noční můra se stala kompletní. Má pocit, že ji někdo dusí, že se jí žíly uvnitř těla roztrhnou. Že jí začne prosakovat srdce a za chvíli se jí zastaví, protože nebude schopné tolik strachu unést.

„Julie, dostaň se odtamtud pryč!“ zakřičí Sam v dále.

Ale jak? Je celá ztuhlá. Je vězeňkyní ve svém vlastním těle, rukojmím v cele. A samozřejmě, že ti lidé mají oči. Jak si mohla myslet něco jiného? Pronikavé civějící oči, které se zavrtávají do těch jejích. Nebo snad...

Nemají oči. Ale ano, mají. Je šero, zdá se jí, že vidí obojí.

Julie se oběma rukama bije do obličeje, aby se ubránila šílenství, jež ji ohrožuje. Volá po bratrovi, který je příliš daleko, než aby mohl něco udělat – jenže volá neslyšně. Ze sevřeného hrdla se jí neozývá žádný zvuk.

„Okamžitě odtamtud vypadni! Julie! Julie!“